

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984433680/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

Harald ganske vist den alvorlige type, men han var endnu så uerfaren.

Ved Charlottes indblanding rettedes to hoder, stemmerne hævedes, og øjnene blev mere reserverede. Men fru Therkelsen opdagede meget godt hensigten, og da hun så, at studenten nu fjærned sig, skred hun til at ta en lille oprejsning over den næsvisse forstyrrer.

»Jeg kender godt Deres kæreste,« sa hun og hyggede sig behageligt ned i lænestolen.

»Gør De det?« sa Charlotte og så sød ud.

»Ja. Han er et meget begavet menneske, ligefrem lærd og dog så beskeden alligevel. Dær får De rigtignok en god mand.«

Charlotte hældede sig nærmere hen til fru Therkelsen. Hun var nu vist rar alligevel.

»Han stiller såmænd ikke store fordringer, det skal gud vide. Heller ikke med maden. Han kan godt nøjes med ærter og kål og den slags.«

Charlotte blev rød i sine bløde kinder. Det med ærter og kål og den slags, det var nu sandt nok.

»Jeg saa ham næsten hver dag, en sommer jeg var ovre i Svendborg. Vi talte meget sammen, han og jeg, om hollandske malere. Det er han sådan inde i.«

Charlotte smilede usikkert. Det vidste hun ikke noget af.

»Hvor han kan være åndrig, når han taler med nogen, der forstår ham! Men det er jo mærkeligt, når man lænker sig — — Dær, hvor vi boede, var der nogle unge piger, rigtig rare piger, men uden noget videre indhold — fru Therkelsen så selv indholdsrig ud — »og dem kunde han virkelig gå og snakke med i timevis om pynt og gud ved hvad.«

»Så,« sa Charlotte.

»Ja, om det bare ingenting. Og når jeg undrede mig over det, så sa han altid: Det morer mig at gå sådan og

fjase, det trænger man virkelig til. Jeg har såmænd alvor nok i min forretning og mine bøger, og i længden holder jeg mest af de kvinder, som snakke om ingenting, det er en hvile for mig. Ja, sådan sa han.»

»Nå,« sa Charlotte. Hun sad nu mere hen ad den anden side til og søgte bort med øjnene, men måtte blie der. Hun var så blød og bred, man kunde se på hende, at myg og lopper og andre blodsugere måtte være slemme ved hende.

»Vi talte om så mange ting,« vedblev fru Therkelsen, »han er i grunden den mand, jeg kender bedst af alle. Også om ægteskabet talte vi. Se, De er nu en udmærket veninde, fru Therkelsen, sa han somme tider, men De vilde aldrig passe til at være min kone. — Så De behøver ikke at være skinsyg, frøken Lind! — De er for alvorlig, sa han, De ser for dybt på tingene. Hvis jeg engang skal forloves — nå, nu er han jo da blevet forlovet alligevel.«

Charlotte sad som et velopdraget barn, der i et selskab blir sparket af en fæl unge, men som ikke tør flytte sig af lutter artighed.

»Nå,« afsluttede fru Therkelsen, »men jeg tænkte jo nok, at når det kom til stykket, at han skulde forloves, så vilde han alligevel ikke følge det princip.«

Da så fru Lind, som ingenting kunde høre, at et af hendes børn var i nød, og hun kaldte sit mishandlede barn hen i et mindre ondsksfuldt hjørne.

Andetsteds var samtalen faldet på realskolebestyreren. Det var fru Laursen, der gjerne vilde høre noget ufordelagtigt om ham; hun afskyede ham instinktmæssigt, som det bløde må afsky det hvasse, men hun bagtalte ham aldrig, det forbød hendes ærlige natur hende, hun vilde bare gjerne høre andre gøre det.

For at ha sin samvittighed fri begyndte hun derfor